

Sygn. akt III CZ 22/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa E. M.-B.

przeciwko Z. D.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 czerwca 2014 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 marca 2014 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie powódki na postanowienie tego Sądu dnia 15 listopada 2013 r., którym odrzucona została jej skarga kasacyjna, z uwagi na jej nieopłacenie; nie została również wniesiona opłata od zażalenia. Sąd Apelacyjny uznał, iż nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek powódki o zwolnienie od opłaty sądowej od tego zażalenia, ponieważ nie wykazała ona, że nie jest w stanie ponieść tej opłaty. Ocena sytuacji majątkowej powódki dokonywana była na skutek składanych przez nią wniosków związanych z opłatą od skargi kasacyjnej oraz od zażalenia na postanowienie odrzucające tę skargę. Prowadziła ona do konstatacji, że powódka posiada środki zezwalające jej na uregulowanie opłaty od zażalenia, skoro otrzymała od pozwanej zasądzoną sumę 257 658,93 zł i na etapie pierwszego wniosku posiadała oszczędności znacznie przekraczające wysokość opłaty.

Powódka w zażaleniu zarzuciła kwestionowanemu postanowieniu naruszenie art. 398⁶ § 2 w związku z art. 102 § 1 u.k.s.c. przez odrzucenie zażalenia, z uwagi na nieopłacenie, w sytuacji, w której nie była w stanie uiścić tych kosztów bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny, co nakazywało Sądowi uwzględnienie wniosku. Domagała się również rozpoznania postanowienia z dnia 29 stycznia 2014 r., którym wniosek o zwolnienie od opłaty od zażalenia został oddalony. Wniosła o dokonanie zmiany postanowienia oddalającego wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych od zażalenia oraz uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zwolnienie strony od kosztów sądowych stanowi wyjątek od obowiązku ich uiszczenia (art. 2 ust. 2 i art. 3 ust. 2pkt 2 u.k.s.c.), którego zastosowanie uzależnione jest od wykazania przesłanek przewidzianych w art. 102 ust. 1 u.k.s.c. Powódka nie uprawdopodobniła nawet, że jej sytuacja rodzinna i majątkowa nie zezwala na wniesienie opłaty w wysokości 3 490 zł, skoro poza zwykłymi dochodami przeznaczanymi na zaspokojenie potrzeb życiowych, dysponowała znacznymi środkami zezwalającymi jej na opłacenie zażalenia bez uszczerbku

koniecznego dla utrzymania siebie i rodziny. Nie zostały przedstawione argumenty zezwalające na dokonanie odmiennej oceny możliwości płatniczych powódki od tej zawartej w kwestionowanym postanowieniu. Zmiana sytuacji powódki w stosunku do okresu wnoszenia pozwu była uzasadnioną przyczyną odmiennego podejścia do obowiązku ponoszenia opłat sądowych. Bezskuteczny upływ terminu przewidzianego do uiszczenia opłaty od zażalenia spowodował zastosowanie rygoru odrzucenia go na podstawie art. 373 w związku z art. 370, art. 396 § 2 k.p.c.

Z powyższych względów zażalenie powódki podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.